

Asia C-22/21

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

14.1.2021

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Supreme Court (Irlanti)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

12.1.2021

Valittajat:

SRS

AA

Vastapuoli:

Minister for Justice and Equality

SUPREME COURT

[--]

**ASIASSA, JOSSA ON KYSE EUROOPAN UNIONIN TOIMINNASTA
TEHDYN SOPIMUKSEN 267 ARTIKLASTA JA
ENNAKKORATKAISUPYYNNÖN ESITTÄMISESTÄ EUROOPAN
UNIONIN TUOMIOISTUIMELLE**

[--]

JOSSA ASIANOSAISINA OVAT

S R S JA A A

VALITTAJINA

JA

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

VASTAPUOLENA

**12.1.2021 PÄIVÄTTY SEUT 267 ARTIKLAN MUKAINEN
ENNAKKORATKAISUPYYNTÖ EUROOPAN UNIONIN
TUOMIOISTUIMELLE**

[alkup. s. 2] [– –] [kansallisia menettelyllisiä seikkoja]

[– –] Supreme Court (Irlanti) katsoo, että tämän valitusmenettelyn osapuolten välisten riitakysymysten ratkaisemisen yhteydessä tulee esille kysymyksiä, jotka koskevat unionin oikeuden tiettyjen säännösten, nimittäin Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY (EUVL 2004, L 158, s. 77) 3 artiklan, oikeaa tulkintaa.

SUPREME COURT ON PÄÄTTÄNYT ESITTÄÄ Euroopan unionin tuomioistuimelle Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan nojalla tässä ennakkoratkaisupyyntössä esitetyt ennakkoratkaisukysymykset:

1. Voidaanko direktiivin 2004/38/EY 3 artiklassa käytetty käsite ”[asui] samassa taloudessa [unionin kansalaisen] kanssa” määritellä siten, että sitä voitaisiin soveltaa yleisesti koko unionin alueella, ja jos voidaan, niin mikä tämä määritelmä on?
2. Jos kyseistä käsitettä ei voida määritellä, minkä perusteiden mukaisesti tuomareiden on arvioitava näyttöä, jotta kansalliset tuomioistuimet voivat päättää tiettyjen tekijöiden vakiintuneen luettelon mukaisesti, kuka asuu tai kuka ei asu samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa vapaata liikkuvuutta sovellettaessa?

JA SE MÄÄRÄÄ, että tämän valituksen käsittelyä lykätään siihen saakka, kunnes unionin tuomioistuin on antanut näistä kysymyksistä ennakkoratkaisun tai kunnes toisin päätetään.

[– –]

[alkup. s. 4] [– –] Supreme Court

[– –]

Supreme Courtin Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan nojalla Euroopan unionin tuomioistuimelle tietyistä unionin oikeuden tulkintaa koskevista kysymyksistä esittämä ennakkoratkaisupyyntö**Johdanto**

- 1 Supreme Courtin käsiteltävänä tässä menettelyssä on kysymys merkityksestä, joka on annettava määriteltäessä tai kuvattaessa sitä, kuka ”asuu samassa taloudessa” Euroopan unionin kansalaisen kanssa, jolloin on niin, että jos kyseinen kansalainen muuttaa toiseen unionin jäsenvaltioon, olisi helpotettava kyseisen toisen henkilön tai toisten henkilöiden, jotka ovat kolmansien maiden kansalaisia, mahdollisuutta muuttaa hänen mukanaan unionin kansalaisen vapaan liikkuvuuden perusteella. Tässä ennakkoratkaisupyyntössä keskitytään näin ollen siihen, mitä unionin oikeudessa tarkoitetaan sillä, kun henkilö asuu samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa, ja tämän käsitteen määritelmään tai kuvaukseen, jonka avulla ministeri katsoo Euroopan yhteisöistä (henkilöiden vapaa liikkuvuus) (nro 2) vuonna 2006 annetun asetuksen (European Communities (Free Movement of Persons) (No. 2) Regulations 2006 (S.I. nro 656, jäljempänä vuoden 2006 asetus), jolla puolestaan pannaan täytäntöön Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella 29.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/38/EY (EUVL 2004, L 158, s. 77), nojalla henkilön olevan unionin kansalaisen ”perheenjäsenen asemaan oikeutettu” harkitessaan, myönnetäänkö kyseiselle henkilölle unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti vai ei. **[alkup. s. 5]**
- 2 Irlanti on saattanut mainitun direktiivin asianmukaisesti osaksi kansallista lainsäädäntöä kansallisilla asetuksilla. Ainoat erot ovat terminologiassa, ja ne ovat merkityksettömiä. Tässä ennakkoratkaisupyyntössä keskitytään siten asian taustaan ja direktiiviin 2004/38 ja esitetään sen jälkeen kysymykset, joihin Supreme Court toivoo vastausta unionin tuomioistuimelta.

Tausta

- 3 Menettelyn taustalla on Pakistanista lähtöihin olevan S R S:n (jäljempänä S), joka on ollut vuodesta 2013 lähtien Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen, muutto Irlantiin. Pian Irlantiin muuton jälkeen S R S:n luokse muutti hänen serkkunsa A A (jäljempänä A), joka on Pakistanin kansalainen ja jolle neljäksi vuodeksi Isossa-Britanniassa opiskelua varten myönnetyn viisumin voimassaolo oli juuri päättynyt. Koska sitä, kuka asuu samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa

vapaata liikkuvuutta sovellettaessa, ei ole välttämättä helppoa määritellä tarkasti, vaan voi olla tarkoituksenmukaisempaa rajata tämä käsite arviointiperusteilla, jotka unionin tuomioistuin määrittää ja joita sovelletaan koko unionissa, on tarpeen viitata nyt käsiteltävän asian perustana oleviin tosiseikkoihin yksityiskohtaisesti.

- 4 Ensin on syytä yksilöidä asianosaiset. Vastapuoli on asiasta vastaava jäsenvaltion taho, jonka tehtävänä on helpottaa samassa taloudessa unionin kansalaisen, joka muuttaa yhdestä jäsenvaltiosta eli Yhdistyneestä kuningaskunnasta toiseen jäsenvaltioon eli Irlantiin, kanssa asuvan henkilön muuttamista Irlantiin. Valittajina ovat Pakistanista lähtöisin oleva Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen S ja hänen serkkunsa A, joka on Pakistanin kansalainen ja joka ei ole unionin kansalainen mutta joka oleskeli unionin jäsenvaltiossa opiskeluviiisumilla.
- 5 Sekä vuonna 1978 syntynyt S että vuonna 1986 syntynyt A syntyivät ja kasvoivat Pakistanissa. S muutti vanhempiensa kanssa Yhdistyneeseen kuningaskuntaan vuonna 1997, jolloin hän oli 19-vuotias, ja hänestä tuli kansalaistamisen kautta Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen 8.2.2013. S muutti Irlantiin tammikuussa 2015. Hän työskenteli sen jälkeen muutamien kuukausien ajan työsuhteessa, ja lokakuusta 2015 lähtien hän on työskennellyt itsenäisenä ammatinharjoittajana Irlannissa. Irlantiin muuttonsa jälkeen hän avioitui naisen kanssa, joka on Pakistanin kansalainen ja asuu Pakistanissa ja jonka osalta on tehty perheenyhdistämistä koskeva hakemus ministerille. A väittää, että hän on S:n serkku ja että molemmat kasvoivat samassa usean perheen muodostamassa yhdyskunnassa Peshawarissa siihen saakka, kunnes S muutti Yhdistyneeseen kuningaskuntaan. A oli tuolloin 10- tai 11-vuotias. A on suorittanut kolmannen asteen tutkinnon taloustieteessä pakistanilaisessa yliopistossa. S:n väitetään rahoittaneen hänen opintonsa Pakistanissa, mitä ei ole selvennetty eikä todennettu. Ilmeisesti hankkiakseen toisen tutkinnon A haki viisumia Yhdistyneessä kuningaskunnassa opiskelua varten. Vuonna 2010 hän matkusti Yhdistyneeseen kuningaskuntaan neljäksi vuodeksi myönnetyllä opiskeluviiisumilla opiskellakseen kirjanpitoa ja taloushallintoa. Opintojen aikana hänen väitetään asuneen neljä vuotta S:n ja hänen vanhempiensa ja muiden perheenjäsentensä kanssa. Asumisen väitetään tapahtuneen talossa, jonka omisti S:n veli, joka on myös Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen. S maksoi väitetysti tuloistaan vuokraa kyseiselle veljelle. S ja A tekivät yhteisen vuokrasopimuksen yhdeksi vuodeksi kyseisen veljen kanssa 11.2.2014 eli noin neljä vuotta sen jälkeen, kun A muutti asumaan Englantiin, ja alle vuosi ennen kuin S muutti Irlantiin. A:lle Yhdistyneessä kuningaskunnassa myönnetyn viisumin voimassaolo päättyi samana vuonna eli 28.12.2014.
- 6 A saapui 5.3.2015 Irlantiin ilman viisumia Pohjois-Irlannin kautta. Tämän jälkeen A asui serkkunsa S:n kanssa Midlands-nimisellä alueella sijaitsevassa kaupungissa. A jätti 24.6.2015 ministerille unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukorttia koskevan hakemuksen S:n perheenjäsenenä. A väitti, että hän on riippuvainen S:stä, joka on toisen unionin jäsenvaltion eli Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen ja joka on käyttänyt oikeuttaan vapaaseen

liikkuvuuteen, ja että hän on vuoden 2006 asetuksessa tarkoitettu perheenjäsen ja asui samassa taloudessa S:n kanssa Yhdistyneessä kuningaskunnassa, josta viimeksi mainittu oli muuttanut Irlantiin. Vastapuolena oleva ministeri oli asiasta eri mieltä: Hänen mukaansa A ei asunut samassa taloudessa S:n kanssa. Hän kieltäytyi myöntämästä A:lle oleskelukorttia. Alkuperäinen päätös annettiin A:lle 21.12.2015. Syyt oleskelukortin epäämiseen voidaan tiivistää seuraavasti: **[alkup. s. 6]**

1. Hakemuksessa ei esitetty riittävästi näyttöä siitä, että A oli unionin kansalaisen perheenjäsen, joka asui samassa taloudessa hänen kanssaan, tai hänestä riippuvainen vuoden 2006 asetuksessa säädetyllä tavalla;
 2. Unionin kansalainen sai Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisuuden helmikuussa 2013, ja näin ollen aika, jonka A ja hän asuivat konkreettisesti yhdessä, on alle kaksi vuotta. Tämän huomautuksen tarkoituksena on oletettavasti ottaa huomioon oikeuskäytäntö ja etenkin tuomio Moneke v. Secretary of State for the Home Department [2011] UKUT 341, [2012] INLR 53, jonka mukaan on arvioitava unionin kansalaisen asumisjärjestelyjä siitä lähtien, kun kyseisestä henkilöstä tuli unionin kansalainen, tapahtuipa se missä tahansa;
 3. Unionin kansalaisen isä, veli ja sisar asuivat samassa osoitteessa, ja vaikka asiakirjoista ilmeni, että A:lla ja S:llä oli sama osoite, tämä ei riittänyt osoittamaan, että A asui samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa;
 4. Hakemuksessa toimitetut tiliotteet eivät selittäneet A:n taloudellista riippuvuutta vuosina 2010, jolloin viimeinen suora varainsiirto oli tehty, ja marraskuun 2014 välisenä aikana. Hakemuksessa ei esitetty riittävästi näyttöä siitä, että unionin kansalaisen yritys harjoitti liiketoimintaa Irlannissa ja että unionin kansalainen käytti näin ollen unionin oikeuden mukaisia oikeuksiaan.
- 7 Kyseisen päätöksen jälkeen ministerille toimitettiin lisää raha-asioita käsitteleviä asiakirjoja, jotka osoittavat edellä mainitut maksut; lisäksi A:n väitettiin eläneen S:n tuloilla, kuten edellä yksityiskohtaisesti kuvattiin, siitä ajankohdasta alkaen, jona A opiskeli laillisesti opiskeluvuimilla Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Ministerin 21.12.2016 hakemuksen uudelleentarkastelun perusteella tekemässä päätöksessä, joka on tässä menettelyssä riidanalainen päätös, todetaan, että hakija (A) ei ollut osoittanut olevansa riippuvainen S:stä Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja ettei hänen voitu katsoa asuneen samassa taloudessa S:n kanssa, koska vaikka hän olikin esittänyt näyttöä siitä, että hän asui samassa osoitteessa unionin kansalaisen S:n kanssa, hän ”ei kuitenkaan ollut osoittanut, että unionin kansalainen oli tosiasiaa kyseisen kotitalouden pää Yhdistyneessä kuningaskunnassa”. Tämä päätös annettiin hänelle tiedoksi seuraavalla 15.8.2016 päivätyllä kirjeellä:

”Ministeri on tutkinut asiakirjat, jotka on toimitettu unionin oikeudessa annettujen oikeuksien perusteella esitetyn Irlannissa oleskelua koskevan hakemuksenne tueksi. Ilmoitan täten, että ministerin näkemyksen mukaan ette ole osoittanut olevanne tosiasiallisesti riippuvainen unionin kansalaisesta S:stä. Oleskelustanne Yhdistyneessä kuningaskunnassa olette esittäneet näyttöä, jonka mukaan asuite samassa osoitteessa kuin unionin kansalainen S; ette kuitenkaan ole osoittanut, että unionin kansalainen oli tosiasiaa kyseisen kotitalouden pää Yhdistyneessä kuningaskunnassa.”

- 8 Kirjeessä myös todettiin, ettei A ollut esittänyt riittävää näyttöä siitä, että hän asui samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa, ja esitettiin edellä mainitut tosiseikat. Sekä S että A nostivat ministerin päätöksestä eväitä A:lta oleskelukortti kanteet High Courtissa (ylempi piirituomioistuin). Kumoamiskanne perustui S:n ja A:n 8.9.2016 antamiin valaehtoiisiin vakuutuksiin. S:n valaehdoissa vakuutuksessa todetaan, että hän oli asunut Yhdistyneessä kuningaskunnassa 15 vuotta ennen kuin hänet kansalaistettiin siellä helmikuussa 2013, että hän on avioitunut helmikuussa 2016 Pakistanin kansalaisen kanssa ja että hänen aviopuolisonsa asuu edelleen Pakistanissa. S toteaa, että hän muutti Irlantiin tammikuussa 2015 työskennelläkseen IT-alalla, ja valaehdoisen vakuutuksen mukaan S on toiminut lokakuusta 2015 lähtien itsenäisenä ammatinharjoittajana tuomalla maahan ja myymällä matkapuhelintarvikkeita; aiemmin hän harjoitti tätä liiketoimintaa Irlannin Midlands-alueella sijaitsevassa kaupungissa olevasta kodistaan käsin. Valaehdoisen vakuutuksen mukaan tätä liiketoimintaa harjoitetaan nykyisin Dublinissa teollisuusalueella sijaitsevasta varastointikeskuksesta käsin. S vakuuttaa tukeneensa taloudellisesti serkkuaan A:ta ja väittää, että A oli riippuvainen hänestä kaikkien elinkulujensa ja lukukausimaksujensa osalta, kun he asuivat saman katon alla Lontoossa heinäkuusta 2010 tammikuuhun 2015. [alkup. s. 7]

S toteaa, että ”perheeni Pakistanissa odotti minun huolehtivan serkustani”. S:n mukaan hän, hänen vanhempansa, veljensä ja sisarensa asuivat A:n kanssa talossa, jonka omisti yksi hänen veljistään. S väittää, että hän muutti Irlantiin ”nimenomaisesti työskentelytarkoituksessa” ja että siitä lähtien, kun A muutti asumaan hänen luokseen Irlantiin maaliskuussa 2015, A on ollut ”täysin ja ehdottoman riippuvainen” hänestä. S väittää A:n kuuluneen ”hänen kotitalouteensa” Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja vakuuttaa valaehdoissa vakuutuksessa, että hän yksin oli vastuussa serkustaan huolehtimisesta ja hänen taloudellisesta tukemisestaan, että hänen veljensä, joka omisti talon, vietti tosiasiallisesti enemmän aikaa Pakistanissa kuin Lontoossa ja että hänen vanhempansa ovat iäkkäitä ja isänsä on eläkkeellä. S väittää, että hän oli talouden ainoa työssä käyvä henkilö ja ainoa, joka maksoi talouteen tulleet laskut yleishyödyllisistä palveluista, kuten sähköstä, vedestä tai kaasusta.

- 9 A vakuuttaa 8.9.2016 päivätyssä valaehdoisessa vakuutuksessaan olevansa työtön. Hän esittää jäljennöksiä kuiteista, jotka koskevat seitsemää rahansiirtoa S:ltä hänelle Pakistaniin 3.2.2009, jolloin A oli noin 22-vuotias, ja 13.5.2010, jolloin hän oli 24-vuotias, välisenä ajanjaksona; näiden kyseisellä yli 15 kuukauden

ajanjaksolla tehtyjen rahansiirtojen yhteismäärä oli 4 675 Englannin punttaa (GBP). A väittää, ettei hänellä ollut pankkitiliä suurimman osan siitä neljän vuoden ajanjaksosta, jona hän opiskeli Yhdistyneessä kuningaskunnassa kirjanpitoa ja taloushallintoa, ja että hänen serkkunsa S maksoi hänen vuokransa ja opintonsa sekä antoi hänelle rahaa yleisiin elinkuluihin. Koska A:lla ei ollut pankkitiliä, rahansiirroista ei ole todisteita toukokuun 2010 ja marraskuun 2014 väliseltä 52 kuukauden ajanjaksolta. Marraskuussa 2014 A avasi British building society -luottolaitoksessa tilin, johon S teki neljä, yhteismäärältään 700 GBP:n siirtoa 6.11.2014–13.1.2015, ja tältä ajanjaksolta A on esittänyt jäljennökset tiliotteistaan.

- 10 Vaatimuksen kannalta on keskeistä, että koska S on ollut unionin kansalainen vuodesta 2013 lähtien, hänellä on oikeus muuttaa Yhdistyneestä kuningaskunnasta Irlantiin ja että koska A on hänen 34-vuotias serkkunsa, joka on tällä hetkellä työtön, jonka osalta ei ole näyttöä EU:ssa työskentelystä ja joka väitetysti asui tuolloin samassa taloudessa unionin kansalaisen S:n kanssa, A:lla on oikeus tulla Irlantiin S:n kanssa. A:ta ei voida pitää perheenjäsenenä, koska tätä sovelletaan, tietyin poikkeuksin, ainoastaan vanhempiin ja enintään 21-vuotiaisiin lapsiin. Nyt käsiteltävässä asiassa väitetään, että A on perheenjäsen, jolle voidaan myöntää unionin kansalaisen perheenjäsenen oleskelukortti, koska hän on asunut samassa taloudessa S:n kanssa.

Direktiivi

- 11 Direktiivin 2004/38 mukaan siinä säädetään edellytyksistä, jotka koskevat sitä, miten unionin kansalaiset ja heidän perheenjäsenensä voivat käyttää oikeutta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella. Direktiivin 2004/38 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tätä direktiiviä sovelletaan kaikkiin unionin kansalaisiin, jotka siirtyvät toiseen jäsenvaltioon tai oleskelevat toisessa jäsenvaltiossa kuin jonka kansalaisia he ovat, sekä heidän 2 artiklan 2 alakohdassa määriteltyihin perheenjäseniinsä, jotka tulevat heidän mukanaan tai seuraavat heitä myöhemmin.

2. Vastaanottavan jäsenvaltion on kansallista lainsäädäntöään noudattaen helpotettava seuraavien henkilöiden maahanpääsyä ja oleskelua, tämän kuitenkin rajoittamatta heillä mahdollisesti olevaa henkilökohtaista oikeutta vapaaseen liikkuvuuteen ja oleskeluun:

a) muut kuin 2 artiklan 2 alakohdan määritelmän mukaiset unionin kansalaisen perheenjäsenet näiden kansalaisuuteen katsomatta, jos he lähtömaassaan ovat sellaisesta unionin kansalaisesta, joka on ensisijainen oleskeluoikeuden haltija, riippuvaisia tai asuivat samassa taloudessa tämän kanssa tai jos vakavat terveydelliset syyt ehdottomasti edellyttävät, että kyseinen unionin kansalainen antaa henkilökohtaista hoitoa asianomaiselle perheenjäsenelle;

b) kumppani, jonka kanssa unionin kansalainen on asianmukaisesti todistetussa pysyvässä suhteessa.

Vastaanottavan jäsenvaltion on tutkittava laajasti kyseisten henkilöiden olosuhteet, ja sen on perusteltava heidän maahanpääsytään tai oleskelunsa mahdollinen epäminen.” [alkup. s. 8]

12 Direktiivin 2004/38 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

1) ’unionin kansalaisella’ henkilöä, jolla on jonkin jäsenvaltion kansalaisuus;

2) ’perheenjäsenellä’:

a) aviopuolisoa;

b) kumppania, jonka kanssa unionin kansalainen on rekisteröinyt parisuhteen jonkin jäsenvaltion lainsäädännön nojalla, jos vastaanottavan jäsenvaltion lainsäädännössä rekisteröity parisuhde rinnastetaan avioliittoon, ja vastaanottavan jäsenvaltion asiaa koskevassa lainsäädännössä säädettyjen edellytysten mukaisesti;

c) unionin kansalaisen alle 21-vuotiaita tai hänestä riippuvaisia jälkeläisiä suoraan etenevässä polvessa samoin kuin unionin kansalaisen aviopuolison tai b alakohdassa tarkoitetun kumppanin vastaavanlaisia jälkeläisiä;

d) unionin kansalaisesta riippuvaisia sukulaisia suoraan takevässä polvessa samoin kuin unionin kansalaisen aviopuolison tai b alakohdassa tarkoitetun kumppanin vastaavanlaisia sukulaisia;

3) ’vastaanottavalla jäsenvaltiolla’ jäsenvaltiota, johon unionin kansalainen siirtyy käyttääkseen oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen ja oleskeluun.”

13 Nyt käsiteltävässä asiassa on kyse unionin kansalaisten vapaasta liikkuvuudesta. Unionin tuomioistuimen 5.9.2012 antamassa tuomiossa *Secretary of State for the Home Department v. Rahman* (C-83/11, EU:C:2012:519) korostettiin, että direktiivissä 2004/38 ei veloiteta jäsenvaltioita hyväksymään jokaista sellaista maahantuloa ja maassa oleskelua koskevaa hakemusta, jonka esittää henkilö, joka osoittaa olevansa unionin kansalaisesta riippuvainen perheenjäsen. Direktiivi 2004/38 muodostaa kehyksen, jossa unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä pysyvää oleskelua unionin jäsenvaltion alueella on tarkasteltava. Tämä käy ilmi mainitun direktiivin johdanto-osan [ensimmäisestä] perustelukappaleesta: oikeus liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella on jokaisen unionin kansalaisen ”henkilökohtainen perusoikeus” perussopimuksessa asetettujen rajoitusten ja ehtojen mukaisesti. Vapaa liikkuvuus on direktiivin kuvauksen mukaan ”eräs sisämarkkinoiden perusvapauksista” ja

sisämarkkinat alue, ”jolla ei ole sisäisiä rajoja”. Direktiivin 2004/38 johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa todetaan, että oikeuden liikkua ja oleskella vapaasti muiden jäsenvaltioiden alueella asianmukainen käyttäminen tarkoittaa, että tämä oikeus olisi annettava myös heidän perheenjäsenilleen näiden kansalaisuudesta riippumatta:

”Jotta kaikki unionin kansalaiset voivat käyttää oikeutta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella vapauden ja ihmisarvon osalta objektiivisten edellytysten mukaisesti, tämä oikeus olisi myönnettävä myös heidän perheenjäsenilleen näiden kansalaisuudesta riippumatta.”

- 14 Johdanto-osan kahdeksannen perustelukappaleen mukaan yksi direktiivin tavoitteista on ”helpottaa sellaisten perheenjäsenten vapaata liikkuvuutta, jotka eivät ole minkään jäsenvaltion kansalaisia”. Johdanto-osan kymmenennessä perustelukappaleessa viitataan tarpeeseen yhteensovittaa useita kilpailevia etuja ja todetaan, että henkilöistä, jotka käyttävät oleskeluoikeuttaan, ei saisi aiheutua ”kohtuutonta rasitusta vastaanottavan jäsenvaltion sosiaalihuoltojärjestelmälle”. Tältä osin voi olla tärkeää, että S ansaitsee toimeentulonsa Irlannissa itsenäisenä ammatinharjoittajana. A ei voi työskennellä, koska hänellä ei ole sellaista asemaa, joka mahdollistaisi työn saamisen. Tämä riippuu nyt käsiteltävän valituksen ratkaisusta. Direktiivin 2004/38 johdanto-osan 17 perustelukappaleessa huomautetaan ensin, että niille unionin kansalaisille, jotka ovat päättäneet asettua pitkäksi aikaa vastaanottavaan jäsenvaltioon, annettava pysyvä oleskeluoikeus ”vahvistaisi tunnetta unionin kansalaisuudesta ja on keskeinen tekijä – – sosiaalisen yhteenkuuluvuuden vahvistamisessa”, ja todetaan sen jälkeen, että olisi säädettävä, että kaikki unionin kansalaiset ja heidän perheenjäsenensä saavat oikeuden pysyvään oleskeluun direktiivin ehtojen mukaisesti.
- 15 Direktiivissä 2004/38 omaksutaan erilainen lähestymistapa perheenjäseniin ja laajassa mielessä tarkoitettuihin perheenjäseniin. Perheenjäsenille, jotka kuuluvat direktiivin 2 artiklan 2 alakohdan määritelmän soveltamisalaan, annetaan oikeus saapua unionin kansalaisen vastaanottavaan jäsenvaltioon ja oleskella siellä edellyttäen, että tietyt edellytykset täyttyvät. Direktiiviin 2004/38 sisältyvän perheenjäsenen selkeän määritelmän mukaan perheenjäsenellä tarkoitetaan aviopuolisoa, rekisteröidyn parisuhteen kumppania, [alkup. s. 9] alle 21-vuotiaita tai unionin kansalaisesta riippuvaisia jälkeläisiä suoraan etenevässä polvessa tai unionin kansalaisen aviopuolison tai kumppanin vastaanantaisia jälkeläisiä sekä unionin kansalaisesta riippuvaisia sukulaisia suoraan takenevässä polvessa samoin kuin unionin kansalaisen aviopuolison tai kumppanin vastaanantaisia sukulaisia, toisin sanoen riippuvaista äitiä tai isää. A ei ole S:n ensimmäisen asteen sukulainen. Hänellä on S:n kanssa kaksi samaa isovanhempaa. A kuuluu siten niiden perheenjäsenten asemaan oikeutettujen ryhmään, jotka eivät ole direktiivin 2004/38 2 artiklassa tarkoitettuja perheenjäseniä ja joiden maahanpääsyä ja oleskelua vastaanottavassa jäsenvaltiossa on helpotettava mutta joilla ei voida sanoa olevan oikeutta päästä maahan tai oleskella siellä.

- 16 Tässä ennakkoratkaisupyyntöä keskitytään siten direktiivin 2004/38 3 artiklan 2 kohtaan. Kumpikaan, A tai S, ei väitä, että he ovat toisiinsa nähden direktiivin 2004/38 2 artiklassa tarkoitettuja perheenjäseniä. Nyt käsiteltävässä asiassa on riidatonta, että jos A:lla on kyseisen direktiivin valossa tarkasteltavia oikeuksia, nämä oikeudet syntyvät, jos häntä voidaan asianmukaisesti pitää perheenjäsenenä, joka oli riippuvainen unionin kansalaisesta, nimittäin S:stä, tai asui samassa taloudessa hänen kanssaan.
- 17 Direktiivi 2004/38 pantiin täytäntöön Irlannissa vuoden 2006 asetuksella, jossa direktiivin tapaan erotetaan ”edellytykset täyttävä perheenjäsen” ja nyt käsiteltävän asian kannalta merkityksellinen ryhmä eli ”perheenjäsenen asemaan oikeutettu”. Vuoden 2006 asetuksen 2 §:n 1 momenttiin sisältyvässä perheenjäsenen asemaan oikeutetun määritelmässä
- ”perheenjäsenen asemaan oikeutetulla” tarkoitetaan unionin kansalaisen osalta sellaista perheenjäsentä tämän kansalaisuudesta riippumatta, joka ei ole unionin kansalaisen edellytykset täyttävä perheenjäsen ja joka kotimaassaan, vakinaisessa asuinpaikassaan tai aiemmassa asuinpaikassaan
- a) on riippuvainen unionin kansalaisesta,
 - b) asuu samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa,
 - c) jonka vakavat terveydelliset syyt ehdottomasti edellyttävät, että kyseinen unionin kansalainen antaa henkilökohtaista hoitoa asianomaiselle perheenjäsenelle, tai joka
 - d) on kumppani, jonka kanssa unionin kansalainen on asianmukaisesti todistetussa pysyvässä suhteessa.
- 18 Nyt käsiteltävässä asiassa ei ole väitetty, ettei direktiiviä 2004/38 ole pantu täytäntöön asianmukaisesti vuoden 2006 asetuksella. Ainoa muutos on se, että se, mitä tarkoitetaan perheenjäsenellä, luokitellaan asetuksessa ”edellytykset täyttäväksi perheenjäseneksi”, kun taas ”perheenjäsenen asemaan oikeutettu” määritellään ja luokitellaan mainitulla tavalla. Ero koskee terminologiaa eikä lainsäädännön sisältöä. A ei ole S:n lapsi eikä myöskään riippuvainen hänestä. A:lla, joka on yli 21-vuotias, ei myöskään ole vakavia terveysongelmia. A väitti olevansa serkkunsa (S:n) perheenjäsenen asemaan oikeutettu, koska hän on riippuvainen S:stä, mutta tämä väite on hylätty eikä tämän kysymyksen osalta myönnetty valituslupaa. Riippuvuussuhdetta ei käsitellä tässä ennakkoratkaisupyyntöä. Jäljelle jää näin ollen yksinomaan kysymys siitä, muuttiko A Yhdistyneestä kuningaskunnasta Irlantiin S:n kanssa ja tekikö hän näin siksi, että A asuu Yhdistyneessä kuningaskunnassa samassa taloudessa S:n kanssa, joka on unionin kansalainen. A väittää, että näissä olosuhteissa hänellä on oikeus hyötyä vuoden 2006 asetuksen 5 §:stä ja näin ollen oikeus päästä Irlantiin ja hakea oleskelukorttia.

Oleskelukortin epäamisestä tehdyn ministerin päätöksen tuomioistuINVALVONTA

- 19 Ministerin päätökseen kohdistuvaa tuomioistuINVALVONTAA harjoittava tuomioistuin on High Court. Menettely aloitettiin syyskuussa 2016. High Court antoi tuomionsa 25.7.2018; [2018] IEHC 458. High Court hylkäsi ministerin päätöksestä nostetun kumoamiskanteen. High Court katsoi, että ministeri oli soveltanut lainsäädäntöä oikein ja että tosiseikkoja koskevat toteamukset olivat perusteltuja ja järkeviä ja perustuivat S:n ja A:n toimittamien asiakirjojen tarkasteluun. High Courtissa tuomari Keane hylkäsi A:n väitteen, jonka mukaan hän oli riippuvainen S:stä. Yhdistyneessä kuningaskunnassa käytössä olleet järjestelyt eivät olleet High Courtin mukaan sellaisia, että A:n voitaisiin katsoa asuneen samassa taloudessa S:n kanssa. **[alkup. s. 10]**
- 20 S ja A valittivat tuomiosta Court of Appealiin, joka antoi ratkaisunsa 19.12.2019; [2019] IECA 330. Court of Appeal hylkäsi valituksen. Unionin kansalaisen kanssa samassa taloudessa asuvan henkilön käsitettä tarkastellessaan tuomari Baker katsoi, että sitä, kuka asuu samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa ja kenen muuttoa toiseen unionin jäsenvaltioon kyseisen unionin kansalaisen kanssa pitäisi siten helpottaa, on mahdotonta määritellä käsitteenä. Hänen huomautuksensa ovat kuvailevia, ja ne on syytä toistaa tässä ennakkoratkaisupyynnön kannalta hyödyllisinä:

”67. Jäljempänä esille tulevista syistä vaikuttaa kuitenkin siltä, ettei kyseistä periaatetta noudateta yksilöimällä ehkäpä kaavamaisesti ’kotitalouden pää’ vaan pikemminkin varmistumalla siitä, onko yhdessä asumisesta koskevissa järjestelyissä kyse muustakin kuin pelkästään mukavuussyistä ja onko perheenjäsen, joka on kolmannen maan kansalainen, osa yhtenäistä, pitkäaikaista, kiinteää yhtä ainoaa yksikköä, jota voitaisiin yleisesti kutsua ’kotitaloudeksi’. Kun pidetään tämä mielessä, asumisjärjestelyjä ei nähdäkseen pidä tarkastella linnun näkökulmasta tarkastelemalla vain yhtä tiettyä ajankohtaa, vaan huomioon on pikemminkin otettava jossain määrin yhdessä asumisen kesto ja myös se, millaisia aikomuksia kotitalouden jatkumiseen voidaan objektiivisesti tarkasteltuna olettaa kohdistuvan.

68. Voi olla hyödyllisempää tarkastella kotitalouden käsitettä sen perusteella, mitä se ei ole. Saman katon alla asuvat henkilöt eivät välttämättä asu samassa taloudessa, ja he voivat hyvinkin olla henkilöitä, joita kutsutaan arkikielessä kämppäkavereiksi. Kotitaloudelta edellytettävä jakaminen voi täytyä sikäli, että yhdessä asuvat henkilöt saattavat sopia kotitöiden jakamisesta ja oikeasuhteisesta osuudesta, jolla he osallistuvat kotitalouden kustannuksiin. Koska kansalaisuusdirektiivin yhteydessä on kuitenkin keskityttävä unionin kansalaisen asumisjärjestelyihin, unionin kansalaisen kanssa samassa taloudessa asuvien henkilöiden on tosiseikkojen perusteella oltava sellaisia, jotka ovat jollain tapaa keskeisiä hänen perhe-elämälleen, näiden perheenjäsenten on oltava erottamaton osa unionin kansalaisen

ydinperheen elämää, ja heidän on oltava tarkoitus olla sellaisia myös lähitulevaisuudessa tai kohtuullisen ajan tulevaisuudessa. Ratkaiseva tunnuspiirre on se, että ryhmän jäsenet tarkoittavat yhteisasumisjärjestelyn jatkuvan toistaiseksi, että jäsenten välisestä yhteydestä on tullut normi ja se on tarkoitettu jatkuvaksi ja että tämä yhteys on osa kunkin jäsenen henkilökohtaista elämää.

69. Tässä ei arvioida sitä, kenen kanssa unionin kansalainen valitsisi asua yhdessä, vaan pikemminkin sitä, kenen kanssa hän olettaa voivansa asua tai kenen kanssa asumista helpotetaan, jotta hänen perheyksikkönsä säilyy, ja kenen menettäminen perheyksikössä on olennainen tekijä, joka saattaisi estää unionin kansalaista päättämästä käyttää tai voimasta käyttää vapaata liikkuvuutta koskevia oikeuksia. Jälkimmäinen seikka kuvastaa mielestäni asianmukaisesti sitä keskeistä periaatetta, jota kansalaisuusdirektiivillä on tarkoitus suojata.

70. Esimerkin antaminen voi olla vaarallista, ja teenkin näin ainoastaan asian havainnollistamiseksi. Perheenjäsenestä, joka oli asunut samassa talossa kuin unionin kansalainen useiden vuosien ajan ennen vapaata liikkuvuutta koskevien oikeuksien käyttämistä, on hyvinkin saattanut tulla perheenjäsen, johon on kehittynyt sen asteinen tunneside, että kyseinen henkilö on erottamaton osa unionin kansalaisen perhe-elämää. Kyseinen henkilö voisi asua samassa taloudessa, koska asumisjärjestelyissä on yhdistäviä tekijöitä, joita voitaisiin yksittäistapauksessa kutsua 'kotitaloudeksi'. Jos kyseinen asumisjärjestely todennäköisesti heikentäisi ryhmään kuuluvan unionin kansalaisen vapaata liikkuvuutta koskevia oikeuksia – olipa syynä sitten moraalinen velvollisuus muita ryhmän jäseniä kohtaan tai jokin muu syy –, kansalaisuusdirektiivissä annettavat oikeudet on otettava huomioon.

71. S:n väitteessä, jonka mukaan 'perheeni Pakistanissa odotti minun huolehtivan serkustani', viitataan tekijöihin, jotka sijoittuvat toiseen ääripäähän, jossa S vetoaa [alkup. s. 11] velvollisuuteen huolehtia serkkunsa toimeentulosta, jotta tämä voi opiskella ja hankkia oman asunnon, tai auttaa häntä 'pääsemään jaloilleen'. Se ei tue perustelua, jonka mukaan A:n jatkuva oleskelu serkkunsa katon alla oli keskeistä vapaata liikkuvuutta koskevien oikeuksien käyttämisen kannalta ja jonka mukaan tämä mielletty velvoite tarjota apua tarkoittaa, ettei S voinut käyttää vapaata liikkuvuutta koskevia oikeuksiaan unionin kansalaisena.

72. On totta, että kansalaisuusdirektiivin johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa mainitaan perheen yhtenäisyyden säilyttäminen direktiivin tavoitteena, mutta tämä johtuu siitä, että asianmukainen lähestymistapa vapaaseen liikkuvuuteen edellyttää tuen antamista henkilölle, joka haluaa käyttää vapaata liikkuvuutta koskevia oikeuksiaan perheensä yhtenäisyyden säilyttämiseksi. Tavoitteena ei ole pitää perheitä yhdessä vaan antaa unionin kansalaiselle mahdollisuus siihen, että hänen perheensä

voi päästä vastaanottavaan jäsenvaltioon ja oleskella siellä, jotta unionin kansalainen voi jatkaa perhe-elämäänsä. Näiden välinen ero saattaa vaikuttaa hiuksenhienolta abstraktisti tarkasteltuna, mutta konkreettisessa yksittäistapauksessa keskinäisen riippuvuuden määrittäminen ja niin sanotun 'ydinperheen' yksilöiminen on usein helpompaa.

73. Käsitteen 'kotitalouden pää' käyttäminen nykyaikaisessa arkikielessä saattaa vaikuttaa jossain määrin valitettavalta, kaunistelemattomalta tai jopa poliittisesti epäkorrektilta, ja tuomari Keane oli nähdäkseni oikeassa todetessaan, ettei kotitalouden pää ole aina vain yksi henkilö, eikä sen, joka luonteensa vuoksi tai muutoin määrittää päivittäisen yhteiselon säännöt, tarvitse tietenkään olla miespuolinen henkilö tai edes asua samassa taloudessa. Oikea lähestymistapa mielestäni on tarkastella unionin kansalaisen ydinperheen suhteita ja sitä, miten nämä suhteet voidaan ymmärtää oikein ja miten niitä voidaan tukea, jotta mahdollistetaan unionin kansalaisen vapaa liikkuminen ja sijoittautuminen vastaanottavassa jäsenvaltiossa. Näissä olosuhteissa on oltava ainakin aikomuksena tai ajatuksena, että perheenjäsenen asemaan oikeutetut asuvat jatkossakin saman katon kanssa vastaanottavassa jäsenvaltiossa, ei pelkästään siksi, että se on kätevää, vaan emotionaaliseen ja sosiaaliseen yhteyteen, kiintymykseen tai kumppanuuteen liittyvistä syistä.”

- 21 Supreme Court voi myöntää valitusluvan Court of Appealin tuomiosta, jos oikeudenkäytön edut edellyttävät valitusmenettelyn jatkamista tai jos kyseessä on oikeuskysymys, jolla on merkitystä yleisen edun kannalta. Lupa myönnettiin samassa taloudessa asumista koskevan kysymyksen osalta 20.7.2020; [2020] IESCDET 89. Valitusta käsiteltiin 5.11.2020, ja tuomion ja ennakkoratkaisupyyntöön päiväykset on esitetty edellä. Valituksen kohteena olevat kysymykset koskivat unionin lainsäädännön muiden kieliversioiden sanamuotoa ja direktiiviin ja asetuksiin, joissa tätä käsitettä sovelletaan, sisältyvälle käsitteelle 'asuu samassa taloudessa' annettavaa oikeaa merkitystä.

Tiivistelmä asianosaisten lausumista

- 22 Yhteenvetona voidaan todeta, että A ja S sekä ministeri omassa vastauksessaan keskittyivät väitteissään suurelta osin direktiivin 2004/38 sanamuotoon, sen johdanto-osan perustelukappaleisiin ja sen merkityksen tarkasteluun, jonka Court of Appeal antoi direktiivin keskeiselle käsitteelle ”asuiivat samassa taloudessa”. Koska Court of Appealin asiaa koskevat toteamukset on esitetty kokonaisuudessaan edellä, niitä ei ole tarpeen toistaa. S ja A väittävät, että sen taloudellisen tuen, jota ensiksi mainittu antoi jälkimmäiselle heidän asuessaan saman katon alla, vuoksi A:n on katsottava asuneen samassa taloudessa Irlantiin muuttaneen unionin kansalaisen S:n kanssa. S ja A painottavat sitä, että he viettivät lapsuutensa samassa yhteisössä, mikä päättyi, kun A oli 10- tai 11-vuotias, ja vedotaan jatkuvasti perhesiteisiin, joiden ansiosta S auttoi A:ta, kun A matkusti Yhdistyneeseen kuningaskuntaan Pakistanista jatkaakseen opintojaan. A

ja S esittävät useita tekijöitä, jotka heidän mukaansa muuttavat yhteisasumisen pysyvämmäksi tilaksi, jossa ei pelkästään asuta samassa taloudessa, kuten monet ihmiset tekevät – he voivat asua yhdessä tiettyä tarkoitusta, kuten opintoja tai työtä, varten tai taloudellisen pakon vuoksi tai siksi, että se on kätevää –, jolloin S ei voisi muuttaa Yhdistyneestä kuningaskunnasta Irlantiin ilman että A seuraa mukana. Ministeri taas hylkäsi [alkup. s. 12] hakemuksen, koska S:n ei osoitettu olevan sen kotitalouden pää, jossa A asuu, ja tätä lähestymistapaa väitetään vääräksi.

- 23 Vaikka A:lla ja S:llä ei ole keskinäistä emotionaalista suhdetta pysyvän fyysisen suhteen merkityksessä, heidän puolestaan väitetään, ettei tilannetta voida verrata kumppanuuteen, jossa kaksi miestä ovat parisuhteessa keskenään. Lisäksi väitetään, ettei direktiivin 2004/38 tulkinnan yhteydessä voidaan tehdä mitään päätelmiä siitä, että kyseisen direktiivin mukaan henkilö on perheenjäsen, kun hän on lapsen vanhempi, tämän 21. syntymäpäivään saakka, paitsi jos riippuvuusuhde jatkuu tämän jälkeenkin. Samoin väitetään, ettei direktiivin 2004/38 tarkoituksena ole vetää rajaviivaa vaan pikemminkin kuvata laajasti joustavaa tilannetta. Siten sillä, että A on 34-vuotias, ei ole merkitystä, kuten ei silläkään, että hänen voidaan odottaa avioituvan ja muuttavan omilleen tai löytävän ansiotyötä.
- 24 Irlannin valtion puolesta väitetään, että on asianmukaista tarkastella analogisesti käsitteitä perheenjäsen ja perheenjäsenen asemaan oikeutettu. Väitteen mukaan olisi järjenvastaista, että perheenjäsen määritellään näin tarkasti vanhemmaksi, aviopuolisoksi tai lapseksi, jota ei pidetä enää lapsena 21 vuoden iässä paitsi jos hän on riippuvainen, tai että suhde on todistettava asianmukaisesti, jos on niin, että keski-ikäiset serkut voivat väittää tukea saavan asuvan samassa taloudessa toisen kanssa siksi, että unionin kansalainen antaa jonkinlaista tukea serkulleen ja he asuvat samassa asunnossa. Etenkin kun järjestelyn koko tarkoituksena on opiskelu, jota varten on myönnetty viisumi ja joka on siten väistämättä tilapäinen järjestely, ja korkeamman tutkinnon suorittaminen, joka väistämättä päättyy tietyn ajan kuluttua. Irlannin valtion puolesta väitetään, että yhdessä asuminen on määräaikaista, viisumi myönnetään määräajaksi ja yliopisto-opinnot päättyvät aikanaan, kuten myös sellaiselle henkilölle annettava tuki, joka pyrkii kehittämään itseään. Kaikista näistä syistä Irlannin valtio katsoo, ettei direktiiviä 2004/38 voida tulkita siten, että A asui samassa taloudessa S:n kanssa. A tuli Irlantiin, kun hänelle Yhdistyneessä kuningaskunnassa myönnetyn viisumin voimassaolo päättyi, eikä jonkinlaisen keskinäisen riippuvuuden vuoksi, jonka perusteella A:n voitaisiin katsoa asuneen samassa taloudessa S:n kanssa.

Ennakkoratkaisupyynnön tarpeellisuus

- 25 Sen arvioiminen, kuka asui samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa, voisi määräytyä sen perusteella, onko kyseinen henkilö kotitaloudesta vastuussa oleva henkilö tai kotitalouden pää. Vaikka viimeksi mainittu onkin vanhanaikainen käsite, siitä voi kuitenkin olla jotain hyötyä erotettaessa perhesuhteet, jotka kuuluvat direktiivin 2004/38 soveltamisalaan, ja ne, jotka eivät siihen kuulu. Kyse

on siitä, mitä kriteereitä tässä käytetään. Vain koska serkut ovat toisilleen läheisiä, kuten monet serkukset ovat emotionaalisesti ja sen ajan vuoksi, jonka he ovat viettäneet yhdessä kasvaessaan, tarkoittaako tämä väistämättä sitä, jos yksi serkuksista on unionin kansalainen, muut asuivat samassa taloudessa kyseisen unionin kansalaisen kanssa? Irlannissa on tavallista, että vanhemman sukupolven ihmisillä, yli 50-vuotiailla, on kaksi tai jopa kolme tusinaa serkkuja. Jos avioidutaan monta kertaa, tämä määrä voi olla yhtä suuri kulttuureissa, joissa tällaiset tavat ovat hyväksytyjä.

- 26 On ehkä syytä huomauttaa, että direktiivissä 2004/38 tarkoitetut perheenjäsenet keskittyvät ydinperheen ympärille, kahteen vanhempaan ja heidän lapsiinsa. Lapset kasvavat, ja on mahdollisesti merkityksellistä, että lapsuus päättyy 21 vuoden iässä, ellei lapsi ole riippuvainen vanhemmistaan kenties terveyssyistä tai siksi, että vanhemmat rahoittavat erittäin merkittävästi hänen pitkiä opintojaan. Lapsilla ei 21 vuotta täytettyään ole oikeutta muuttaa vanhempiensa mukana. Mikä sitten on keski-ikäisten serkusten asema? Voi olla olennaista pohtia, voisivatko tällaiset serkut olla perheenjäsenen asemaan oikeutettuja, jos molempien terveydentila on hyvä ja he pystyvät työskentelemään. Perheenjäsenten ja perheenjäsenten asemaan oikeutettujen käsitteitä olisi ehkä tarkasteltava säännösten muodostamana kokonaisuutensa eikä erillisinä.
- 27 Muihin kieliversioihin viittaaminen voi olla hyödyllistä tai sitten ei, sillä sanatarkka käänös on mahdollinen, mutta sen yhteydessä saatetaan menettää osa merkityksestä kyseisellä kielellä. Direktiivi 2004/38 on hyvä esimerkki tästä. Se, että joku asui samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa, ilmaistaan saksaksi ”oder der mit ihm im Herkunftsland in hauslicher Gemeinschaft gelebt hat”, joka tarkoittaa sananmukaisesti ”tai joka on asunut kotimaassa samassa kotitaloudessa tämän kanssa”; kreikaksi ”ή ζει υπό τη στέγη του στη χώρα προέλευσης”, joka tarkoittaa sananmukaisesti ”tai asuu hänen kattonsa alla kotimaassa”; ranskaksi – ehkä kaikkein kaunopuheisimmin – ”si, dans le pays de provenance, il est à charge ou fait partie du ménage du citoyen de l’Union bénéficiaire du droit de séjour à titre principal”, jonka mukaan oikeus syntyy riippuvuudesta tai samaan kotitalouteen kuulumisesta; italiaksi ”se è a carico o convive”, joka voi sananmukaisesti tarkoittaa ainoastaan yhdessä asuvia henkilöitä; ja espanjaksi ”o viva con el ciudadano de la Union beneficiario del derecho de residencia con caracter principal”, joka tarkoittaa sananmukaisesti ”asuu sellaisen unionin kansalaisen kanssa, jolla on ensisijainen oleskeluoikeus”.
- 28 Sitä, mikä on (koti)talous, ei ehkä voida määritellä täsmällisesti. Se on kuitenkin unionin laajuisesti käytetty käsite, joka edellyttää selventämistä. Tämä voidaan ehkä tehdä parhaiten määrittämällä joukko arviointiperusteita, joiden ansiosta kansalliset tuomioistuimet voivat tulkita tätä käsitettä yhtenäisesti. Yksi tärkeä arviointiperuste on aika. Sen ajan pituus, jonka henkilö on asunut samassa taloudessa unionin kansalaisen kanssa, on tärkeä. Se voi osoittaa väliaikaista tai vakiintunutta kuulumista unionin kansalaisen kotitalouteen. Edellytetäänkö tässä yhteydessä kuitenkin, että on kotitaloudesta vastuussa oleva henkilö tai kotitalouden pää, joka on unionin kansalainen, toisin kuin silloin, kun ystävät tai

sisarukset jakavat asunnon? Voisivatko kaikki, jotka asuvat yhdessä toisten henkilöiden kanssa, vastavuoroisesti asua samassa taloudessa toistensa kanssa, jos yksi heistä on unionin kansalainen? Siten toinen tärkeä arviointiperuste voi olla asumisen tarkoitus. Jos serkku muuttaa kotitalouteen asumaan jotain tarkoitusta varten – Irlannissa tämä on esimerkiksi hyvin yleistä, kun opiskellaan yliopistossa tai autetaan jonkin aikaa lastenhoidossa –, tämä suhde ei ole vakiintunut vaan riippuvainen ulkoisista olosuhteista, nimittäin siitä, miten pitkään opinnot kestävät tai milloin lapsi voi olla valmis käymään koulua. Yhtenä arviointiperusteena voi olla myös aikomus. Onko unionin kansalaisella vakaa aikomus hyväksyä kolmannen maan kansalainen kotitalouteensa sen jäsenenä, vai oliko kolmannen maan kansalaisen siellä olemiselle jokin väliaikainen tai tiettyyn tehtävään liittyvä syy? Tärkeä arviointiperuste voi olla myös yhdessä asuvien henkilöiden, ovatpa he sitten serkuksia, ystäviä tai kollegoita, välinen suhde. Kuka on suhteen hallitseva osapuoli, onko se unionin kansalainen? Vai onko se kolmannen maan kansalainen? Hallitsevalla osapuolella voidaan tässä yhteydessä tarkoittaa sitä, kenellä on oikeus hyväksyä kolmannen maan kansalainen osaksi unionin kansalaisen kotitaloutta. Voisiko kyseinen unionin kansalainen pyytää kolmannen maan kansalaista lähtemään? Toisaalta, onko kyseessä kimppakämpäjäjärjestely, joista monet jatkuvat vuosien ajan, koska se sopii molemmille osapuolille, mutta asuvatko nämä yhdessä asuvat henkilöt tällöin samassa taloudessa, ja jos asuvat, niin millä perusteella? Mahdollisena arviointiperusteena on lisäksi esitetty, että koska direktiivin 2004/38 tarkoituksena on helpottaa vapaata liikkuvuutta, on kysyttävä, että jos S, joka on unionin kansalainen, muuttaa Yhdistyneestä kuningaskunnasta Irlantiin, miten se, ettei A muuta hänen kanssaan, estäisi häntä muuttamasta? Jos väitetään, että tämä seikka estää S:ää muuttamasta, johtuuko tämä heidän välillään olevasta seksuaalisesta suhteesta, joka ehkä perustuu johonkin muuhun oikeudelliseen näkökohtaan, jossa kyseessä on aviopuolisoiden suhdetta vastaava ”asianmukaisesti todistettu pysyvä suhde” ja joka ei siten ole merkityksellinen nyt käsiteltävässä asiassa, vai tunnesiteistä (miten vaikea niitä on katkaista?) tai siitä, että järjestely sopi molemmille osapuolille, ja jos näin on, niin miksi, ja mistä syystä ja minkä ajan kuluessa?

Ennakkoratkaisukysymykset

- 29 Supreme Court pyytää näin ollen Euroopan unionin tuomioistuimen apua esittämällä sille seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

[– –] [Toistetaan edellä esitetyt kysymykset]

[– –] **[alkup. s. 14]** [– –]